

Hatırlayınız; Bediüzzaman Said Nursi'nin talebelerinin 12 Haziran 2011 seçimleri ile ilgili açıklaması hayret uyandırıcı ve mide bulandırıcıydı:

“Muhterem Nur talebeleri:

*Bazı kardeşlerimizden hangi partiye oy vereceği konusunda sualler sorulmaktadır. Üstadımızın yakın talebelerinden merhum Zübeyir Gündüzalp ağabeyin muhtelif mektuplarından alınmış şu ifadeler oy verilecek parti hususunda yolumuza ışık tutmaktadır. **“Sahnedeki düşenleri sahneye çıkarmak bizim işimiz değil, ölçülerimize uyan, bu ölçülerle millet ekseriyetinin desteğini kazanan kim olursa olsun biz onu reylerimizle destekleriz. Mesleğimizde milletin ekseriyetinin hüsnü teveccühünü kaybetmiş mazi olanlarla istikbale yürünmez, onlarla kaybedecek zamanımız yoktur.”** **“Mualla ve muazzez üstadımız: Demokratlar İttihad-ı İslam’a, inkılâp edecektir”** demiştir. İsim ve unvan olarak değil, demokrat düşünce ve mana olarak İttihad-ı İslam’a, İslam ülkeleri ile münasebetlerinin inkişafına inkılâp edecektir. Bu manalar çerçevesinde yapılan müzakere, mütaala ve değerlendirmelerden sonra hâsıl olan müşterek kanaatimiz aşağıda maddeler halinde arz edilmiştir. AKP, dine ve dindarlara hürmetkârdır. Müsbet ve güzel hizmetlere ev sahipliği yapmış ve yapmaya devam etmektedir. Üstadımızın işaret buyurduğu **Ahrar (özgürlükçü)** ve demokrat mana bu partide tecelli etmektedir. Şimdiki durumda bu kitle partisi AKP görünmektedir. Bu sebeple onun **“KUR’AN, VATAN ve İSLAMİYET”** namına iktidarda muhafaza edilmesi elzemdir.”[1]*

Bu talihsiz sözlerin anlamı şuydu:”

“Biz on yıllar boyunca, Bediüzzaman Hz.lerinin Menderes’e, onu istikamete sevk etmek üzere gösterdiği ilgiyi istismar ederek ve çok büyük bir gaflet göstererek, Süleyman Demirel masonunu, **“İslam kahramanı ve Hürriyet havarisi”** diye destekleyip bu milletin başına bela ettik. Sonunda O’nun Rahmetli Erbakan’ın isabetli tespitiyle, CHP ile aynı zihniyette olduğunu ve şu anda zaten CHP kulvarında koştuğunu görüp artık uyanmamız ve biraz olsun bu ferasetsizliğimizden dolayı utanmamız gerekirken, şimdi, aynı sahneye, aynı Siyonist mahfillerce çıkarılan AKP’yi övüp desteklemek gafletine girdik. Çünkü biz, Hakkın ve haklının

değil, kalabalıkların ve güç odaklarının hizmetinde olmayı yeğledik.

“Euzübillahi Mineşseytani vessiyaseti”

sözünü ağızımızda sakız gibi çiğnememize rağmen, hep AB’ci Haçlı emperyalistlerin ve Deccalın askerleri Siyonist Yahudi Lobileri güdümlü ABD’nin önümüze getirdiği partileri destekledik. Lafta Allah’ın kudretine, fiiliyatta Amerika’nın gücüne eğildik.”

“Bizim için mühim olan partilerin başındaki kişiler değil, o partinin tüzüğüdür.” iddianız da tam bir sahtecilik ve çelişkidir. Çünkü kalp gözü kör olmayan ve akli yetersizlik ve dengesizliği bulunmayan herkes, mevcut partilerin tüzüklerini okusa, Saadet Partisi dışında, AKP, CHP ve MHP’nin görünüşleri farklı da olsa, tam 40 (kırk) noktada aynı temel görüşe sahip oldukları görülecektir. Çünkü bunların hepsi de; AB’cidir, ABD hizmetçisidir, faizci ve rantiyecidir, ailevi ve ahlaki tahribata izin vericidir, Siyonist ve emperyalist odakların güdümündedir; AKP de, CHP de, Milli birlik ve dirliğimizi bölecek gaflet, hatta hıyanet girişimleri içerisindedir.

H. Üstad Bediüzzaman’ı “Demokrat ve mason güdümlü partilere taraftar” gösterme gayreti de tam bir saptırma ve O zata iftira örneğidir. Çünkü Bediüzzaman evet, Cumhuriyetçidir, ama bugünkü anlamıyla asla demokrat değildir.

Kur’ani Azimüşan Deryasından süzülen, hikmet ve hakikat dersleri olan Risale-i Nur’ları okuyan ve mümkün mertebe takva hayatı yaşamaya çalışan zevat’ın; insanlara yönelik haksızlık ve ahlaksızlıkların çok ağır vebalini yükleyecek böylesi batılı tarafgirliklere girmesini anlamakta zorlanıyoruz ve Cenabı Haktan hem itikat ve ibadette, hem ticaret ve memuriyette, hem ailevi ve ictimai münasebetlerde, hem de siyasi tercih ve tarafgirliğimizde bizleri istikametten, Kur’ani ve nebevi ölçülerden ayırmamasını, Yahudi ve Hıristiyanların fitne aleti yapmamasını diliyoruz.

PKK’nın ayrılıkçı Kürt milliyetçiliği ve Türkiye’den ayrı bir Kürdistan hevesi için en çok istismar ettiği Demokrasi tekerlemesini ve Bediüzzaman gibi din âlimlerini doğru olarak tanımak ve topluma anlatmak mecburiyetindeyiz. “Aziz Türk Milletini ve Türkleşmiş olan kardeşlerini (Kürtleri ve diğer Müslüman Kavimleri); İslam’ın kalesi ve şanlı ordusu” sayıp saygıyla selamlayan (Bak. Emirdağ Lahikası, CHP Dahiliye vekiline mektup) ve meşveret (Millete danışma ve dayanışma) esasına dayalı Cumhuriyet rejimine samimiyetle sahip çıkan Bediüzzaman gibi din âlimlerine ve yine Rahmetli Prof. Dr. Necmettin Erbakan gibi Milli düşünceli ve adil projeli siyasilere düşmanlık eden ulusalcı kesimler ve Kemalist Milliyetçiler, aslında PKK’nın ekmeğine yağ sürmekte ve bölücü Kürtçülere hizmet etmektedir.

Üstat Bediüzzaman Said Nursi Hz.leri, Kürtler gibi Türkiye'deki diğer kökenleri **“Milletimizin TÜRKLEŞMİŞ KARDEŞLERİ”**

saymakla, Türkiye coğrafyasında yaşayan, aynı inanç, aynı ihtiyaç ve aynı amaç etrafında kaynaşan herkesin sosyal tanımına, dünya çapındaki ortak adına TÜRK denilmesinin bir ırkçılık ve ayrımcılık sayılmayıp, gayet doğal ve normal bir durum olduğunu da böylece belirtmekte ve münasip görmektedir.

PKK'nın fiili çete başı Murat Karayılan, Almanya'da yayınlanan “Bir Savaşın Anatomisi” kitabında:

“Aslında İslamiyet'in Kürtleri pasifize ettiğini ve milli kimliklerini körlettiğini, bu nedenle Kürtlerin ümmet bilincini ve Din kardeşliğini öneren İslamiyet'ten vazgeçip, tabiat taparlık olan Zerdüştlüğe ve “Kadın mal ortak, her şey devletin” temeline dayanan komünistliğin iptidai şekli olan Madeizme geçmelerini” şart görmektedir. Hatta

Murat Karayılan

, Nakşîlik ve Kadirilik gibi İslami Tarikatların, Hanefilik ve Şafilik gibi mezheplerin de, Kürtleri Türk devletine bağlayan ve bağımsızlık heyecanlarını kurutan oluşumlar oldukları gerekçesiyle hepsinden vazgeçilmesini tavsiye etmektedir.

Daha önce Abdullah Öcalan'ın Avrupa'da bastırılıp dağıtılan “Nasıl Yaşamalıyız?” kitabında belki on yerde, ısrarla:

“Kürt kadınları, İslamiyet'in etkisinde kalarak, tek kocaya bağlı kalma mahkûmiyetinden kurtulmadıkça, demokratik bir Kürt devrimine ulaşamayacaklarını” söylemekte, böylece dinsiz ve komünist bir düzen istediklerini ilan etmektedir.

Oysa hiçbir Kürt kardeşimizin böylesi zırva ve zorbalıklara yanaşmayacağını bildikleri için, geçiş sürecinde “Demokrasi” kavramını ve Bediüzzaman gibi bölgede sevilip sayılan din adamlarını istismar etme yoluna gidilmektedir. Hatta

Murat Karayılan

:

“Hiç olmazsa, Kürtlere uygun bir İslamiyet uydurulmasını”
önermektedir.

Bugün 12 yıldır AKP'nin tavizleri ve yanlış tercihleri yüzünden bu dinsiz PKK bütün

Kürtlerin son ümidi haline getirilip, barajı aşarak 80 milletvekili ile Meclise girmesi temin edilmiştir. Daha şimdiden Güneydoğu'da kendilerinden başka hiçbir kesime hayat hakkı verilmemekte, Hüda-Par'lı Kürtler sokak ortasında katledilmektedir. AKP hükümetinin gaflet ve dalaletle oluşturduğu devlet otoritesi eksikliğini PKK'lı militanlar doldurmaya girişmiştir. PKK ve HDP son tahlilde dinsiz, Darwinist ve Komünist bir "Özerklik" peşindedir ve "Küçük İsrail oma" hevesindedir. Bunun en büyük vebali de dindar insanların oylarıyla iktidar olan AKP hükümetidir.

Önemli bir âlimin tespitiyle; Üstat Bediüzzaman Said Nursi Hazretlerinin 1950-60 yılları arasında o günün iktidarı olan Demokrat Partinin idarecilerine ve ilgililerine yazdığı bazı mektuplar, o gizli zındıka komitesi tarafından yanlış ve kasıtlı tevil edilmekte, bazı münafık istismarcılar da bunları örnek göstermektedir.

Bilindiği gibi: Edille-i şer'iyye (Şer'i deliller) dörttür: 1- Kitap 2- Sünnet 3- İcma-i ümmet (sahabe ve müçtehidin-i izamın icmaı) 4- Kıyas-ı fukaha'dır.

Bunları bize terennüm eden ise, dört mezhep imamlarının usulleri ile akide imamlarımız olan imam Maturidi ve İmam Eş'arî'nin koydukları esaslardır. Risale-i Nur ise; bu iki akide imamlarının koydukları esaslar çerçevesinde imani ve İslami hakikatlerin kalben keşfi ve akli delillerle ispatıdır.

Bediüzzaman Hazretlerinin ifadelerini *felsefî tabir ve tariflerle izah etmek*, büyük hatalara yol açacaktır.

Madem Bediüzzaman (ra) Hazretleri, Ehl-i Sünnet vel Cemaattir; Risale-i Nur ise Ehl-i Sünnet vel Cemaatin inancını beyan etmiştir. Öyle ise, Risale-i Nur'da dört mezhep inancına ve iki akide imamlarının itikadına muhalif hiç bir mesele yoktur ve gösterilememiştir. Eğer Risale-i Nur'da Ehl-i Sünnet inancına zahiren muhalif bir mesele gösterilse, "Mana ve murat zahiren anlaşıldığı gibi değildir" deyip; o mücmel (kısa ve kapalı) cümleleri Üstat Bediüzzaman'a ait mufassal (açık ve geniş) cümlelerle izah etmemiz; o mücmel cümleleri Edille-i şer'iyye göre tevil etmemiz lâzım gelir. Bediüzzaman (ra)'ın Risale-i Nur'daki cümlelerini felsefî tabir ve tariflerle izah etmek, büyük bir hataya yol verecektir. Mesela; Eski Said'in eserlerinde "millet, vicdan hürriyeti, din hürriyeti, hukukun hâkimiyeti, fikir hürriyeti" gibi zahiren ehl-i felsefe ve ehl-i siyasetin kullandıkları ifadelerle benzeyen kelimeler geçmektedir. Saydığımız bu ve bunun gibi kelimeleri, Risale-i Nur'un başka yerlerindeki

mufassal izahları ile anlamak; bulunamadığı takdirde o ifadeleri dört Edille-i şer'iyeye ve iki akide imamlarının düsturlarıyla açıklamak lazımdır. Mesela; Kur'ân'a göre, "din ile millet, müttehid-i bizzattır, muhtelif-i bi'l-i'tibârdır"; yani hakiki manaları birdir, fakat aralarında itibari bazı farklılıklar görülmektedir.

Bu hususta Cenab-ı Hak, Al-i İmrân suresi 95. ayet-i kerimesinde şöyle buyurmaktadır:

"O halde (her batıl düşünceden hak din olan İslâm'a yönelen) Hanifler olarak İbrahim (as)'in milletine, (yani dinine) tabi olun."

Yine Enam suresi 161. ayet-i kerimesinde ise şöyle buyrulmaktadır:

"De ki: Rabbim beni, din-i İslâm olan sırat-ı müstakime hidayet eyledi, öyle bir din ki, gayet sağlam ve kolay ve din-i haliste olan İbrahim (as)'ın (Hanif) dinidir. Ve o (İbrahim a.s.) müşriklerden değildi."

Bu ayet-i kerimelerin sarahatince "**millet**" ile "**din**" kelimeleri müteradiftir, eş anlamlıdır. Halk arasında kullanılan "**millet**" tabiri ise; "**halk ve kavim**"

manasındadır. Bediüzzaman (ra), "**İki Mekteb-i Musibet Şehâdetnâmesi**" adlı eserin 93. sayfasında, "**Milletimiz de yalnız İslâmiyet'tir**" buyurmaktadır. Bu sebeple, Risale-i Nur'da "**millet**"

veya "**milli**"

kelimeleri geçtiğinde Üstat Bediüzzaman Hazretlerinin muradı; "**İslâmiyet**"

ve bütün Müslümanların birlik bağı olan "**Muhammed ümmeti**" olduğu muhakkaktır.

Risale-i Nur'a, Kur'an ayetlerinin ve Hadis-i Şeriflerin hizmetkârı ve izahı nazarıyla

bakılmalıdır!

Evet, Risale-i Nur'u, "manayı harfi" nazariyle okumak lâzımdır. Yani, Risale-i Nur, hakâik-ı imaniye cihetinde Kur'ân ve Hadisin tefsiri olarak okunmalı; ama hâşâ onların yerine konulmamalı ve ona müstakil bir eser nazarıyla bakılmamalıdır. Bediüzzaman (ra)'ın ahkâm-ı İlâhiyyeye muhalif hiçbir yazısı yoktur. Ancak, "Kur'ân, Hadis, Fıkıh, Akide ve Kelam" ilimlerini bilmeyenler, o gizli Siyonist ve mason komitenin fasit tevillerine adanarak o Zatın sözlerini çarpıtmaktadır. Ayrıca Risale-i Nur'da geçen her hangi bir meseleyi ele alırken, Risale-i Nur'u bir bütün olarak değerlendirmek lazımdır. Zira bir iki cümleyi ele alıp diğer cümleleri görmezlikten gelmek büyük bir hatadır.

Demokrasi'nin tanımı

Malûmdur ki, bir kelimenin "lügavi" manası ayrıdır; "ıstılahi" manası da hepten ayrıdır. İstılahi (yani genel geçerli) mana; o işin ehil ve erbabı tarafından kullanılan manadır. Mesela; tasavvufa ait bir kelimeyi mutasavvıflardan; kelâma ait bir kelimeyi ilm-i kelâm ulemasından; Tıpla alakalı bir terimi doktorlardan; siyasetle alakalı bir deyimini siyaset uzmanlarından sormak lazımdır. Eğer onların kullandığı anlamda o kelimeye mana verilmezse, konu yanlış anlaşılır. Mesela; "demokrasi"nin lügat manası; "halkın otoritesi" (hürriyet) demektir. Demokrasinin mazisi, takriben 2000 yıl evvele dayanır. Demokrasi, Yunan feylesoflarının geliştirdiği beşerî bir sistemdir. Bunlara göre demokrasi:

"İnsanın hiç bir kanun ve kayıt-kısıtlama altına girmeden, kendi aklınca dilediği gibi hareket etmesi gerektiğini ileri süren bir düşüncedir. Yani, insanın ne beşerî kuralları, ne de İlâhî düsturları hesaba katmadan, herhangi bir baskı altında kalmadan ve başkasını da baskı altına almadan kendi heva ve hevesine göre yaşaması gerektiğini ileri süren bir felsefedir."

Bugünün feylesoflarının kabul ettikleri demokrasinin tarifine gelince:

"Demokrasi, halkın kendi kendini idare etmesidir. Yani, kendi idarecilerini kendilerinin seçmesi ve kendilerine hükmedecek kanunları da bizzat kendilerinin çıkarmalarıdır."

Demokrasinin daha geniş manasını anlamak için, bu sahada yazılan eserlere müracaat edilebilir. 2000 küsur seneden beri kullanılan bir kelimenin ıstılahı manası değiştirilemez. O halde, bazı kesimlerin **demokrasi** gibi bazı terimleri kendilerine göre tarif etmelerine itibar edilmez. Gerek **sosyalizm**, gerek **komünizm**, gerekse **dem** güdümlü **dem**

okraside

: din, devlet işlerine karışamaz ve dini esaslara dayalı devlet kurulamaz. Onların tabirince, dini esaslara dayanan sistem

"teokrasi"

, dini esaslara dayanmayan sistem ise

"demokrasi"

vb. isimler ile isimlendirilir.

Bediüzzaman Hazretlerinin bu tür "demokrasi" ile hiç bir alakası yoktur ve o zat, eserlerinin hiç bir yerinde "demokrasi" veya "halkın hâkimiyeti" tabirlerini kullanmamıştır. O halde, Bediüzzaman Hazretlerinin, böylesi bir demokrasiyi benimsediğini söylemek iftiradır.. Bu gibi propagandaları yapanların gayeleri, Üstat Bediüzzaman Hazretlerini demokrasiyi savunan biri olarak göstermek suretiyle Müslümanların nazarını masonik zındıkadan ve Siyonist odaklardan çevirmek ve bununla da Müslümanların inançlarını bozmak ve ılımlı İslam'ı yutturmaktır.. Üstat Bediüzzaman Hazretleri, "cumhûriyyete" ve "şura"ya sahip çıkmış, ama demokrasiyi ağzına almamıştır. Zira ileride izah edeceğimiz gibi, cumhuriyet ayrıdır, Masonik gizli despotizme kılıf olarak geçirilen güdümlü demokrasi ise bütünüyle ayrıdır.

Oysa bizim için geçerli ve gerekli olan demokrasi: Halkın ortak inanç, ihtiyaç ve amaçları doğrultusunda ortaya koyacakları hür iradeleriyle kendi yöneticilerini, yönetim sistemini ve prensiplerini belirleme işlevi, yani Cumhuriyettir. Ancak demokrasinin malum ve mel'un Siyonist odaklarca dejenere edilip, kendi işbirlikçileri gizli sömürge valilerini, medya marifetiyle yönlendirip halka seçtirme kılıfına çevrilmesi ise, Rahmetli Erbakan Hoca'nın tabiriyle "Demokratür" sahteciliğidir ve halkın sömürge sistemine alet edilmesidir.

Üstat Bediüzzaman Hazretleri "Cumhuriyet"i şöyle tarif etmektedir:

"Eskişehir mahkemesinde gizli kalmış, resmen zabta geçmemiş ve müdafaatımda dahi yazılmamış bir eski hatırayı ve latif bir vakıa-i müdafaayı aynen beyan ediyorum... "Orada benden sordular ki: 'Cumhuriyet hakkında fikrin nedir?' Ben de dedim: daha sizler dünyaya gelmeden, ben dindar bir cumhuriyetçi olduğumu elinizdeki tarihçe-i hayatım

ispat eder... Sonra dediler: 'Sen, selefi sâlihîne muhalefet ediyorsun?' Cevaben diyordum: 'Hulefâ-i Râşidîn; her biri hem halife, hem reis-i cumhur idi. Sıddîk-ı Ekber (Hz. Ebubekir) (ra), Aşere-i Mübeşşereye ve Sahâbe-i kirama elbette reis-i cumhur hükmünde idi. Fakat manasız (ve göstermelik bir) isim ve resimle değil, belki hakikat-ı adaleti ve hürriyet-i şeriyeyi taşıyan manayı dindar cumhuriyetin reisleri idiler.' (Şualar, s. 279)

Cumhuriyet ayrı, demokrasi ayrıdır!

Bediüzzaman Hazretlerinin yukarıda zikredilen “cumhuriyet” tarifi ile bugünkü “demokrasi” tarifi mukayese edildiğinde görülecektir ki; cumhuriyet ayrıdır, bugünkü demokrasi ise farklıdır. Cumhuriyet, hakiki manada kullanılsa ve lâfızdan ibaret kalmasa, hakâik-ı Kur'âniyyeye tam tamına muvafıktır ve tabir bakımından da İslam'a uygun bulunmaktadır. Zira, Cenab-ı Hak şöyle buyurmaktadır:

"Onlar (Devlet, Millet ve Hükümet), işlerinde meşveret ederler (Danışma ve dayanışma sonucu ortak kararla yönetirler)" (Şûra: 38)

Bir başka ayet-i kerimede ise şöyle buyrulmaktadır:

"İş hususunda onların (reylerini ve kanaatlerini gözet, fikirlerine müracaat et,) müşâveret et. Artık son kararını verip azmettin mi, Allah'a güven (ve işe giriş)" (Âl-ilmrân: 159)

Bu ayet-i kerimelerin sarahatine ve hukuk-ı İslâmiyyeye göre bir devletin idaresinde “Akla, ahlaka, imana ve vicdana muhalif olmamak şartıyla cemaatin reyleriyle milletin idare edilmesi” demek olan cumhuriyet meşru ve muteber olmaktadır. Bugünkü güdümlü Demokrasi ise; cumhuriyetten çok daha ayrı bir cereyandır. Demokrasiyi müdafaa edenlerin cumhuriyetçi gibi görünmeleri, cumhuriyet perdesi altında hedeflerine ulaşmak gayesiyle avamı aldatmak için sinsice bir plandır.

Hiç bir batıl meslek yoktur ki, içinde hak bir nokta bulunmasın. Ne kadar batıl meslek varsa, mutlaka dayandığı bir hak nokta vardır; o meslek, bu hak nokta sayesinde ayakta kalır ve hayatını devam ettirir. Bediüzzaman Hazretlerinin buyurduğu gibi:

“Her bir Müslümanın her bir sıfatı Müslüman olması lazım olmadığı gibi, her bir kâfirin dahi bütün sıfat ve sanatları kâfir olmak lâzım gelmez” (Münâzarât, s. 32)

Bu itibarla demokratura çevrilen demokrasi, sosyalizm, komünizm ve bunlar gibi sistemlerin bütün esaslarının da batıl olması lazım değildir. Hakka dayanan bazı noktaları bulunabilir. Ancak, bu sistemler, bazı hak noktalara istinat etmeleriyle meşru gösterilemeyecektir.

“Bu dünyada insanlığın saadeti ancak adalet ile olabilir. Adalet ise doğrudan doğruya sadece Kur’ân’ın gösterdiği yol ile ulaşılabilir...” (Hutbe-i Şâmiyye, s. 79)

Üstat Bediüzzaman (ra) Hazretlerinin kullandığı **“Demokrat”** ve **“Demokratlar”** kelimeleri, o zamanki bir Partinin ve o parti mensuplarının adıdır. Üstat Bediüzzaman Hazretleri, Demokratlara yazmış olduğu mektuplarında geçen bu iki kelimeyi istilahi manada değil; lügavî manada kullanmıştır. Bazı siyasilerin ve ılımlı İslamcı geçinenlerinin **“Bediüzzaman da demokrasiyi istihsan etmiştir” (yani güzel ve gerekli görmüştür)** demeleri; Üstat Bediüzzaman (ra)'ın Adnan Menderes ve diğer demokratlara yazmış olduğu mektupların, o gizli zındıka komitesi tarafından yanlış yorumlanmasından kaynaklanmaktadır.

İşte Bediüzzaman Hazretlerinin Demokratlara buyurduğu tavsiyeleri:

Bediüzzaman (ra) Hazretlerinin mektuplarından da anlaşılacağı üzere; o Zat, başta **Adnan Menderes**

olmak üzere Demokrat Parti mensuplarına Kur’ân namına tavsiyede bulunmuş ve onlar hakkında

“dindar”

ve

“Kahraman-ı İslam”

gibi medih ifade eden kelimeleri de bu tavsiyeleri yerine getirmek şartına bağlı olarak kullanmıştır. Bu gibi şahıslara haddinden fazla itibar ve iltifat ettiğinin yanlışlığını sonunda kendileri de anlamıştır. Bediüzzaman Hazretlerinin Demokratlara buyurduğu tavsiyeleri altı ana maddede toplayabiliriz:

1- İman hakikatlerini ve İslam ahlakını hayatın tüm safhalarına, hususan ilmî, amelî ve edebî sahalara sokmak ve bu sahalarda Kur'ân, Hadis ve hak mezhep imamlarının kurallarını hâkim kılmak.

2- Irkçılık çağrıştıran Menfi milliyetçiliği kaldırmak ve bütün Milleti kucaklayacak münasip kavramlar kullanmak.

3- Particilik zihniyetini devlette hâkim kılmamak.

4- Bağımsızlık simgesi ve Fetih sembolü olan Ayasofya Camiini ibadete açmak.

5- Hakâik-ı imaniyeyi ve Kur'âniyyeyi ders veren Risale-i Nur'u resmen serbest bırakmak ve tedrisat mahallerine koymak.

6- Milli ve manevi değerlere dayanmakla dâhilî ve haricî düşmanlara karşı galebe çalmak.

Demokratların, bu tavsiyeleri yerine getirdikleri takdirde tam dindar ve kahraman-ı İslam olduklarını ispat edebileceklerini, aksi takdirde tokat yiyeceklerini peşinen haber vermiştir. Onlar ise Bediüzzaman (ra)'ın irşat ve tebliğ makamında yaptığı bu tavsiyelerin hiçbirini yerine getirmedikleri ve Kur'ân namına yapılan bu tebliği dinlemedikleri için, sonunda bilinen felaketler başlarına gelmiştir. Bediüzzaman Hazretlerinin onlar hakkında "dindar demokratlar" tabirini kullanmasının sebebi, o zaman o partide bir kısım dindarların bulunmasıdır. Yoksa Bediüzzaman Hazretleri "O parti dindarların partisidir, bu partinin mevcut programı hedefimizdir, dolayısıyla o partiyi destekleyin" demek istememiştir.

Eskiden beri bütün ulema-i İslâm, baştaki idarecileri irşat için o idareciyi evvelâ kendi saflarındaymış gibi kabul edip onları okşayarak hakka davet etmişlerdir. Eğer onları saf dışı kabul edip hitap etselerdi; o idareciler hakkı kabul ve tatbik etmekte inat ederlerdi. Bu husus, bütün ulema-i İslâm'ın idareciler hakkındaki bir irşat metodu yerindedir.

İşte bu irşat metoduna binaen Bediüzzaman (ra) Hazretleri de, Adnan Menderes hakkında "Dindar

ve kahraman-ı İslâm"

gibi ifadeler sarf etmiştir. Bu, onun tam dindar ve kahraman-ı İslâm olduğu manasına gelmemektedir. Belki, Bediüzzaman Hazretleri, ulema-i İslâm'ın mezkûr irşat metodunu kullanmak suretiyle bu tabirlerle Adnan Menderes'i okşayarak taltif etmiş ve "Çalış, bu iltifata layık ol!" demek istemiştir. O ise zaten mezkûr tavsiyeleri yerine getirmediğinden bu iltifata liyakatini kaybetmiştir

Bediüzzaman'a göre: "Kahraman Türk Halkı" ve "Kürt Irkçılığı"nın tahribatı!

Hem Bediüzzaman Hazretlerinin bu tebliği, sadece Adnan Menderes ve diğer Demokratlara mahsus değildir. Hatta Bediüzzaman Hazretleri, zamanındaki bütün idarecilere (Sultan Abdülhamid, Reşad, Hurşid Paşa, CHP Dâhiliye Vekili ve Kâtib-i Umumisi Hilmi Bey vb.) aynı tebligatta bulunmuşlar, bu öğütlerinin bir kısmında doğruları aktarmış, bazısında yanlışlardır. Numune olarak Üstat **Bediüzzaman** Hazretlerinin, **CHP Dâhiliye Vekili** ve Kâtib-i Umumisi (Genel Sekreteri) **Hil**

mi Uran

'a yazdığı bir mektubu aynen naklediyoruz:

"Saniyen: Şimdi Partinin Kâtib-i Umumisi itibariyle size bir hakikati beyan etmeğe kendimi mecbur biliyorum. Hakikat da budur ki; "Sen Kâtib-i Umumi olduğun Halk Fırkasının millet karşısında gayet ehemmiyetli bir vazife var. O da şudur:

"Bin seneden beri âlem-i İslâmiyyeti kahramanlığı ile memnun eden ve vahdet-i İslâmiyyeyi muhafaza eden ve âlem-i beşeriyeti, küfr-i mutlakdan ve dalâletten şanlı bir surette kurtulmasına büyük bir vesile olan Türk milleti ve Türkleşmiş olan din kardeşleri (Kürtler ve başka kavimler); eğer şimdi, eski zaman gibi kahramancasına Kur'ân'a ve hakâik-ı imana sahip çıkmazsanız ve sizler gibi ehl-i hamiyet (gayret ve himmet sahibi olarak), eskiden (yaptığınız gibi) yanlış bir surette ve din zararına (Batı)medeniyetinin propagandası yerinde doğrudan doğruya hakâik-ı Kur'âniyye ve imâniyyeyi tervice (sevdirip rağbet ettirmeye) çalışmazsanız, size katiyen haber veriyorum ve katî hüccetlerle ispat ederim ki; âlem-i İslâm'ın muhabbet ve uhuvveti yerine, dehşetli bir nefret kazanacaksınız ve kahraman kardeşi ve kumandanı olan Türk milletine bir adavete (düşmanlığa sebep olacaksınız) ve şimdi âlem-i İslâm'ı mahva çalışan küfr-i mutlak altındaki anarşiliğe mağlup olup, âlem-i İslâm'ın kalası ve şanlı ordusu olan bu Türk milletinin parça parça olmasına" (zemin hazırlayacaksınız). (Böyle davranırsanız) İslam'ın

ordusu olan Türk milletinin geçmiş asırlardaki milyalar şerefli merhum ecdadına ve milyonlarla şehitlerine muhalefet etmiş ve ruhlarına manevî azap vermiş olacaksınız.[2]

Görülüyor ki, Bediüzzaman Hazretleri Demokratlara yaptığı tavsiyeyi aynen Halk Partililere de yapmıştır. O hâlde Bediüzzaman Hazretleri sadece Demokrat Parti mensuplarını muhatap alıp onlara mektup yazmamıştır. Belki her devredeki erkân-ı devlete Kur'ân namına tebligat ve tavsiyeler yapmıştır. Bediüzzaman Hazretlerinin Demokrat Parti'ye gönderdiği mektuplara gelince; uzun zaman sohbetine katılmakla nasiplendiğimiz Elazığlı Hacı Hulusi Bey merhumun dediği gibi,
"Onlar, o zamana mahsus geçici bir cemiledir"
; yani Demokratlar, o zaman ezanın Arapça okunmasına yol açtılar ve dini gerekçelerle hapse tıklanan bazı mahkûmları serbest bıraktılar, maalesef bunlarla halkı oyalayıp bunun dışında bir icraat da yapmadılar. Bu sebeple o tür mektuplar, Kur'ân, Hadis ve dört mezhep imamlarının görüşleriyle ve Risâle-i Nur'un mufassal ifadeleriyle yorumlanmalıdır.

Bediüzzaman'ın siyasete girmek için yüzde 70 şartı, halk için değil, parti yöneticileri içindir.

Bediüzzaman Hazretlerinin Demokratlara yazdığı mektuplarda geçen ve gizli bir ecnebi komite tarafından yanlış yorumlanan ifadelerinden birisi de şudur:

"İttihadı İslâm Partisi yüzde altmış-yetmiş tam mütedeyyin olmak şartıyla, şimdiki siyaset başına geçebilir."

Siyonist, Yahudi ve masonların güdümündeki o gizli ecnebi komite, Üstat Bediüzzaman Hazretlerinin bu ifadelerini tevil ederek, ***hayatın tüm sahalarında İslami kuralların hâkim olabilmesi için halkın yüzde yetmişinin Müslüman ve dindar olması mecburiyetini*** ileri sürmektedir. Hâlbuki bu ifade, o zaman iktidara talip bir Partinin idare heyetinin yüzde yetmişinin İslâmiyet'e taraftar ve tam mütedeyyin olmasının gerekli olduğunu beyan etmektedir. Dolayısıyla bu yüzde yetmiş meselesi, halkla alâkalı bir şart değil; belki partiye alakalı bir şarttır ve o günkü şartlar ve yürürlükteki mevcut kâunlara göre lâzım gelen bir durumdan ibarettir.

Yahudilerin dünyaya hükmeden gizli hükümeti, Üçüncü dünya savaşının hazırlıklarını yapıyor!

Yahudilerin gizli hükümeti (Siyonist Dünya Devleti), Üçüncü Dünya Savaşını çıkararak oluşturdukları enkazın üzerinde “Büyük İsrail Devleti”ni kurmayı düşünüyorlardı. Her ne vakit Yahudiler hakkında tehlikeli bir durum görseler, Siyonistlerin büyükleri Macaristan’ın başkenti Budapeşte’de bulunan Büyük Yahudi Hahamı’nın kabrinde toplanıyor, sinsi ve şeytani kararlar alıyor ve bunları İsrail ve Washington’a iletiyorlardı. 1954’te Haham Amanuel İvanovitiş, Avrupa Yahudi büyüklerinin de bulunduğu gizli bir toplantıda bütün dünyayı tehlikeye atan bir konuşma yapmıştı. Bazı haber merkezleri, bu konuşmayı keşfedip yayınlamıştı. Bu konuşmanın bazı ifadeleri şunlardı:

“İkinci Dünya Savaşı’nı Yahudilerin menfaati için yaptık. Fakat bakıyoruz ki, şu anda âlemin her tarafında Yahudilerin aleyhinde olaylar cereyan ediyor. O halde Üçüncü Dünya Savaşı’nı koparmalıyız. Ta ki, bu savaş neticesinde Yahudi milleti, bütün dünyaya hâkim olup binlerce sene refah ve selâmet içerisinde yaşasın ve Yahudilik dini dünyada yegâne din olsun.”[3]

İşte bütün dünya devletlerine gizlice hükmeden ve bütün fitneleri çeviren, bütün harp ateşlerini yakıp körükleyen, her nevi ihtilâli ve anarşiyi tertipleyen ve bütün şer odaklarının merkezi bilinen bu **Siyonistlerin** mahiyetinden Bediüzzaman (ra) Hazretleri şöyle bahsetmektedir:

“Yahudilere müteveccih (yönelik) şu iki hükm-i Kur’ânî, o milletin hayat-ı ictimâiyye-i insâniyyede dolap (tezgâh) hilesiyle çevirdikleri şu iki müdhiş düstur-i umumiyyi tazammun eder ki, hayat-ı ictimâiyye-i beşeriyyeyi sarsan (insanlığın sosyal ve siyasal hayatlarını bozup karıştıran) ve sa’y ü ameli, sermaye ile mübareze ettirip fukarayı zenginlerle çarpıştıran, muzâaf ribâ yapıp bankaları te’sîse sebebiyet veren ve hile ve hud’a ile cem’-i mal eden (banka faizleri ve çeşitli sömürü hileleriyle sermayeyi tekellerine geçiren) o (Yahudi) millet olduğu gibi, mahrum kaldıkları ve daima (hak ettikleri) zulmüne uğradıkları hükümetlerden ve galiplerden intikamlarını almak için her çeşit fesat komitelerine karışan ve her nevi ihtilâle parmak karıştıran yine o (melun) millet olduğunu ifade ediyor.”[4]

Görüldüğü gibi Hakikatü'l-Yahûd adlı eserin müellifinin ve Üstat Bediüzzaman Said Nursi

Hazretlerinin muhatabı, Âlem-i İslam'daki devletler, özellikle Türkiye devleti ve (Mustafa Kemal) gibi bazı şahsiyetler değil; belki bütün dünya devletlerine hükmeden ve kaynağı dışarıdan beslenen gizli zındıka komitesidir, Siyonist Yahudi şebekesidir. Yahudi milletinin Siyonist taifesinden müteşekkil bu gizli komite, bütün semavî ve muharref dinlerin düşmanıdır. Yahudiler, önce kendi dinlerini bozmuşlar, daha sonra Hıristiyanlık İsevi dinini tahrif özellikle Protestanlığa uydurmuşlardır. İsevi dininden sonra da İslamiyet dinini tahrif etmek için her türlü plan ve entrikaya başvurulmaktadır ve ılımlı İslam böyle bir safsatadır.□□

Evet, Hazret-i İsa (as)'dan sonra İsevi dinini tahrif edip “Hıristiyanlık ve Protestanlık” namı altında muharref bir din meydana getirip Hıristiyanların namuslarını, canlarını ve mallarını imha eden o gizli komite olduğu gibi; Hazret-i Muhammed (s.a.v)'in dinini tahrif etmek için asırlardır her türlü plan ve entrikayı çeviren ve Müslümanları ezen de yine o gizli komitedir, Siyonist odaklardır. Demek, o gizli komite, hem Hıristiyanların, hem de Müslümanların düşmanıdır.

[1] Moralhaber/ 08 06 2011

[2] Emirdağ Lahikası, sh.202

[3] Hakikatü'l-Yahûd, Dördüncü Bölüm.

[4] Sözler, 25. Söz, 2. Şua, 5. Lem'a, 4. Işık, s.422.